

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z.s.**, IČ:
6383997
sídlem Čs. armády 786/20, 160 00 Praha
zastoupený advokátem JUDr. Robertem Nerudou, Ph.D.
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, 605 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 23. 11. 2020, sp. zn. ÚOHS-R0002/2020/HS, č. j. ÚOHS-37341/2020/310/AŠi,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 23. 11. 2020, sp. zn. ÚOHS-R0002/2020/HS, č. j. ÚOHS-37341/2020/310/AŠi, **je nicotné.**
- II. Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 18. 12. 2019, č. j. ÚOHS-S0249/2018/DP-35137/2019/830/DKl, **je nicotné.**
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 39 300 Kč, a to k rukám jeho advokáta, JUDr. Roberta Nerudy, Ph.D., do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Krajský soud v Brně se v tomto rozsudku zabývá rozhodnutími, dle nichž žalobce v rozhodném období zneužil své dominantní postavení a porušil zákaz stanovený v § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže (dále jen „ZOHS“), a tím spáchal správní delikt dle § 22a odst. 1 písm. c) ZOHS, a zároveň porušil zákaz stanovený v čl. 102 písm. a) Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“).
2. Žalovaný rozhodnutím z 18. 12. 2019, č. j. ÚOHS-S0249/2018/DP-35137/2019/830/DK1 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), rozhodl výrokem I., že žalobce tím, že za poskytování licencí poskytovatelům ubytovacích služeb na území České republiky k zpřístupňování díla pomocí přístrojů technicky způsobilých k příjmu rozhlasového a televizního vysílání a k zpřístupňování díla ze zvukového nebo zvukově obrazového záznamu pomocí technického přístroje ubytovaným v prostorách určených k soukromému užívání ubytovanými osobami v rámci poskytování služeb spojených s ubytováním uplatňoval bez objektivně ospravedlnitelných důvodů v období od 19. 5. 2008 do 6. 11. 2014 sazby odměn stanovené ve svém sazebníku autorských odměn za provozování děl hudebních, literárních, dramatických, hudebně dramatických, choreografických, pantomimických, audiovizuálních, děl výtvarného umění, architektury a obrazové složky audiovizuálních děl, aniž by v nich zohlednil četnost využití ubytovacích prostor (obsazenost ubytovacích zařízení), a tedy požadoval od poskytovatelů ubytovacích služeb platby autorských odměn i z neobsazených pokojů, v nichž nedošlo k užití díla prostřednictvím jeho zpřístupnění, zneužil své dominantní postavení vynucováním nepřiměřené obchodní podmínky v období od 19. 5. 2008 do 6. 11. 2014 na trhu poskytování licence k užití autorských práv k dílům hudebním prostřednictvím zvukových a zvukově obrazových přístrojů včetně přístrojů umožňujících rozhlasové a televizní vysílání v pokojích ubytovacích zařízení v České republice a na trhu poskytování licence k užití autorských práv k dílům literárním, dramatickým, hudebně dramatickým, choreografickým, pantomimickým a audiovizuálním prostřednictvím přístrojů umožňujících rozhlasové a televizní vysílání v pokojích ubytovacích zařízení v České republice a v období od 12. 11. 2008 do 6. 11. 2014 na trhu poskytování licence k užití autorských práv k dílům výtvarného umění, architektury a obrazové složky audiovizuálních děl prostřednictvím přístrojů umožňujících televizní vysílání v pokojích ubytovacích zařízení v České republice k újmě poskytovatelů ubytovacích služeb a současně potenciálně ovlivnil obchod mezi členskými státy v oblasti výkonu autorských práv, čímž porušil v období od 19. 5. 2008 do 6. 11. 2014 zákaz stanovený v § 11 odst. 1 písm. a) ZOHS a spáchal správní delikt dle § 22a odst. 1 písm. c) ZOHS a rovněž porušil zákaz stanovený v čl. 102 písm. a) SFEU.
3. Ve výroku II. prvostupňového rozhodnutí žalovaný žalobci zakázal jednání popsané ve výroku I. Dále ve výroku III. žalovaný rozhodl, že žalobci ukládá dle § 22a odst. 2 ve spojení s § 21h odst. 5 ZOHS pokutu ve výši 10 676 000 Kč. Ve výroku IV. prvostupňového rozhodnutí pak žalovaný uložil žalobci uhradit náklady řízení paušální částkou 3 500 Kč.
4. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce rozklad. O něm rozhodl předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „předseda Úřadu“) rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku tak, že rozklad zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Právě toto rozhodnutí nyní žalobce napadá žalobou.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

5. Žalobce v podrobně odůvodněné žalobě uvedl, že rozhodnutí předsedy Úřadu považuje za nicotné, popř. za nepřezkoumatelné a nezákonné.

6. Podle žalobce je rozhodnutí předsedy Úřadu předně nicotné pro nedostatek věcné příslušnosti žalovaného. Na posuzované jednání se nesporně vztahuje zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském a o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon). Přitom věcná působnost autorského zákona zakládá vyluku z dozorové pravomoci žalovaného ve prospěch Ministerstva kultury (dále jen „ministerstvo“) a jeho dohledových pravomocí. Žalovaný neměl pravomoc vést správní řízení, v jehož rámci bylo vydáno napadeného rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí.
7. Pokud by uvedená rozhodnutí nebyla nicotná, bylo by dle žalobce třeba rozhodnutí předsedy Úřadu hodnotit jako nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť je vnitřně rozporné. Stejně jako z prvostupňového rozhodnutí z něj není zřejmé, jaké jednání je žalobci ze strany žalovaného vytýkáno. Rozhodnutí předsedy Úřadu je dále nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nahrazuje chybějící odůvodnění týkající se naplnění materiálního znaku přestupku v prvostupňovém rozhodnutí nesprávným a nezákonným posouzením.
8. Pakliže by neplatilo výše uvedené, je podle žalobce rozhodnutí předsedy Úřadu nezákonné, neboť v první řadě měl žalovaný posuzované jednání (spočívající ve způsobu stanovení ceny) hodnotit z pohledu standardu uplatňování excesivních cen, nikoli nepřiměřené obchodní podmínky. Postup žalovaného je snahou o obejití judikatury Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“). Pokud by žalovaný postupoval správně, zjistil by, že sporné sazby autorských odměn nebyly excesivní. Musel by pak uzavřít, že žalobce se nedopustil zneužití svého dominantního postavení.
9. Další důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí spočívá v tom, že žalovaný neprokázal naplnění materiálního znaku přestupku, kterým je zde narušení hospodářské soutěže. Rezignoval na naplnění důkazního standardu, který je na něj v tomto ohledu kladen judikaturou SDEU. Žalovaným prezentovaná teorie újmy není relevantní ani kredibilní. Žalovaný navíc neprokázal jakýkoli negativní dopad na spotřebitelský blahobyt.
10. Žalobce je také toho názoru, že žalovaný nesprávně stanovil a aplikoval test pro posouzení nepřiměřených obchodních podmínek. V rámci správního řízení se zabýval pouze tím, zda je jím tvrzená obchodní podmínka přiměřená, či nikoli. Navíc, pokud by žalovaný správně zohlednil skutkový stav, musel by zjistit, že jednání žalobce bylo v celkovém kontextu přiměřené protiplnění, které provozovatelům ubytovacích zařízení jako uživatelům děl bylo poskytováno.
11. Žalovaný rovněž nesprávně posoudil skutkový a právní rámec posuzovaného jednání. Sporný způsob výpočtu autorských odměn byl legitimní reakcí žalobce na změnu právní úpravy, která poškozovala autory děl. Žalobce přitom důsledně zohledňoval zájmy provozovatelů ubytovacích zařízení a snažil se nalézt kompromis, který by pro ně byl co nejméně zatěžující.
12. Dále žalovaný neprokázal podstatný vliv na obchod mezi členskými státy. Autorům děl z jiných členských států mohly z posuzovaného jednání plynout (pokud vůbec) jen zanedbatelné autorské odměny (v řádu desítek korun ročně). Toto jednání tedy nemělo na vnitřní trh významný dopad. Žalovaný tedy neprokázal použitelnost čl. 102 písm. a) SFEU.
13. Žalovaný taktéž jednal nesprávně a nezákonně při výpočtu uložené pokuty. V rozporu s principy demokratického právního státu postupoval zcela libovolně, neboť účelově vyčkával na vydání nové interní metodiky, která mu umožnila uložit žalobci řádově vyšší pokutu.
14. Podle názoru žalobce celé proběhlé správní řízení trpí závažnými procesními nedostatky, když zejména předseda Úřadu podstatným způsobem doplnil dokazování, aniž by o tom ve správním spise zanechal jakoukoli procesní stopu.
15. Žalobce se také domníval, že v rámci soudního řízení může vyvstat potřeba předložit SDEU předběžné otázky a přerušit řízení. Žalobce je přesvědčen, že soud může sporné otázky vyřešit snadnou aplikací dosavadní judikatury SDEU. Pokud by se však s tímto názorem soud

neztotožnil, musel by konstatovat, že SDEU praktiku obdobnou posuzovanému jednání dosud výslovně neřešil.

16. Ze všech shora uvedených důvodů žalobce v plném rozsahu napadal rozhodnutí předsedy Úřadu a navrhl, aby soud podle § 76 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) vyslovil jeho nicotnost, eventuálně aby jej dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil. V souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. pak žalobce požadoval i vyslovení nicotnosti, eventuálně zrušení, prvostupňového rozhodnutí, neboť to je zatíženo obdobnými vadami, kterými trpí rozhodnutí předsedy Úřadu.

III. Vyjádření žalovaného a další podání ve věci

17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
18. Ve vyjádření žalovaný v první řadě uvedl, že považuje za nesprávný výklad § 120 odst. 1 a 3 autorského zákona, dle kterého by nebyla dána působnost žalovaného při dozoru nad soutěžními praktikami kolektivních správců, a tedy i žalobce. Dohled ministerstva se, v souladu s komentářovou literaturou, vztahuje pouze na samotnou podstatu kolektivní správy, zatímco dozorová pravomoc žalovaného se týká problematiky jednání kolektivních správců jakožto soutěžitelů v kontextu ZOHS.
19. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Institut nepřezkoumatelnosti je vyhrazen pro nejzávažnější vady správních rozhodnutí. Taková situace však v posuzovaném případě nenastala. Při tvrzeních o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, resp. prvostupňového rozhodnutí, žalobce pouze vytrhává některé formulace z kontextu. Je však zřejmé, že žalovaný žalobce postihl za to, že požadoval od poskytovatelů ubytovacích služeb platby autorských odměn i z pokojů, v nichž nebyl ubytován žádný host, a nemohlo tak dojít k užití díla prostřednictvím jeho zpřístupnění.
20. Není také pravdou, že by žalovaný žalobce sankcionoval za způsob stanovení ceny, tedy za uplatňování excesivních cen. Žalobci bylo ve skutečnosti kladeno za vinu, že vůči smluvním partnerům (provozovatelům ubytovacích zařízení) uplatňoval sazby autorských odměn stanovené v sazebníku autorských odměn, aniž by v nich zohlednil četnost využití ubytovacích prostor, resp. aniž by zohlednil, zda byly pokoje obsazené či nikoliv. Tím se žalobce dopustil správního deliktu dle § 11 odst. 1 písm. a) ZOHS a čl. 102 písm. a) SFEU spočívajícího ve zneužití dominantního postavení formou vynucování nepřiměřené obchodní podmínky. Za tuto nepřiměřenou obchodní podmínku žalovaný považoval požadavek platby autorské odměny i tehdy, kdy u provozovatele ubytovacího zařízení prokazatelně nemohlo dojít k užití díla, tzn. když pokoj nebyl obsazen žádným hostem a nebylo mu tak poskytováno žádné protiplnění. Tím se také věc liší od judikatury SDEU, které se žalobce dovolává, a v níž šlo o případ, kdy existovalo protiplnění. Naopak to byl žalovaný, který vycházel z přílehavé unijní i vnitrostátní judikatury, potažmo ze své dřívější praxe.
21. Ani další žalobní body nepovažoval žalovaný za důvodné. Materiální stránkou deliktu a jejím prokázáním a odůvodněním se správní rozhodnutí zabývala dostatečně. To se týká rovněž otázky narušení hospodářské soutěže jednáním žalobce, které představovalo zneužití jeho dominantního postavení. Praktiky žalobce byly tzv. vykořisťovatelské. V tomto smyslu žalovaný také správně vyhodnotil nepřiměřenost obchodních podmínek sjednaných žalobcem s provozovateli ubytovacích zařízení. Podle vyjádření žalovaného předseda Úřadu a také žalovaný správně posoudili skutkový a právní rámec případu, přičemž byl zároveň prokázán vliv na obchod mezi členskými státy. Ve věci nelze seznat pochybení ani stran výše uložené pokuty, ani ohledně procesních postupů. Pokud snad k nějakým procesním pochybením došlo, nebyla tato natolik intenzivní, aby měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
22. K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku z 12. 7. 2021. V ní setrval na svých dosavadních tvrzeních, přičemž ta v reakci na žalovaného dále rozvedl. Týkalo se to předně argumentace o

nicotnosti prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí předsedy Úřadu. Ve zbytku se pak žalobce podrobněji vyslovil k dalším doposud uplatněným žalobním bodům.

23. Rovněž žalovaný se ke sporu znovu vyslovil, a to ve vyjádření z 1. 2. 2022. V něm pokračoval v dosavadních liniích polemiky s žalobcem.
24. Další doplňující vyjádření učinil žalobce v podáních z 15. 2. 2022 a z 20. 5. 2022.

IV. Ústní jednání

25. Při ústním jednání dne 27. 6. 2023 obě strany setrvaly na svých dosavadních argumentech a stanoviscích.
26. Soud v rámci ústního jednání provedl důkaz v podobě přípisu předsedy Úřadu a jeho přílohy v rámci legislativního procesu vedoucího k přijetí zákona č. 102/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 102/2017 Sb.“)

V. Posouzení věci soudem

27. Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) napadené rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i předcházející rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejících jejich vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že prvostupňové rozhodnutí a rozhodnutí předsedy Úřadu **jsou nicotná**.
28. Podle § 76 odst. 2 s. ř. s. *zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Pokud se důvody nicotnosti týkají jen části rozhodnutí, soud vysloví nicotnou jen tuto část rozhodnutí, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí.*
29. Vymezení nicotných rozhodnutí bylo podáno např. v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, č. 1629/2008 Sb. NSS, dle kterého s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96, č. 793/2006 Sb. NSS, „*nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přiblíží z úřední povinnosti.*“
30. Závěr o nicotnosti správních rozhodnutí opírá krajský soud o nedostatek pravomoci (resp. příslušnosti) žalovaného. V tomto směru soud odkazuje také rozsudek Nejvyššího správního soudu z 31. 12. 2009, č. j. Komp 6/2009-35, č. 2021/2010 Sb. NSS, na který poukazyval též žalobce, dle jehož bodu 29 „*nedostatek věcné příslušnosti správního orgánu, který vydal rozhodnutí, má za následek jeho nicotnost (§ 77 odst. 1 správního řádu). Zásadně proto bude platit, že pokud požádá správní orgán v průběhu správního řízení (včetně řízení o opravných prostředcích) svoji věcnou příslušnost v důsledku změny právní úpravy a nestanoví-li přechodná ustanovení, že se zahájená řízení dokončí dle dosavadních předpisů, nesmí původně věcně příslušný správní orgán vydat rozhodnutí ve věci.*“ V případě posuzované věci má soud za to, jak bude rozvedeno dále, že žalovaný pozbyl svou věcnou příslušnost ještě před zahájením řízení.
31. Krajský soud připomíná, že výrokem I. prvostupňového rozhodnutí byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu (přestupku) spočívajícího v tom, že „*uplatňoval bez objektivně ospravedlnitelných důvodů [...] sazby odměn stanovené ve svém sazebníku autorských odměn [...] aniž by v nich zohlednil četnost využití ubytovacích prostor (obsazenost ubytovacích zařízení)*“ a tedy „*požadoval od poskytovatelů ubytovacích služeb platby autorských odměn i z neobsazených pokojů, v nichž nedošlo k užití díla*

prostřednictvím jeho zpřístupnění“, přičemž „*zneužil své dominantní postavení vynucováním nepřiměřené obchodní podmínky*“. Vytykané jednání se týkalo období od 19. 5. 2008 do 6. 11. 2014.

32. Právě v dotčeném období stanovil § 100 odst. 6 písm. b) autorského zákona, že *při uzavírání smluv podle odstavce 1 písm. b) [s uživateli předmětů ochrany ve smyslu § 100 odst. 1 písm. h) autorského zákona] se přihlídně zejména k [...] přímému či nepřímému hospodářskému nebo obchodnímu prospěchu, který uživatel získá z užití či v souvislosti s užitím předmětu ochrany*“.
33. K tomu poznamenal žalobce v žalobě, že předseda Úřadu v bodě 177 svého rozhodnutí k ustanovení citovanému v předchozím bodě tohoto rozsudku dovedl, že „*[n]avic po celé posuzované období byla v autorském zákoně stanovena povinnost kolektivních správců při stanovení sazeb autorských odměn přiblížit mj. k přímému či nepřímému hospodářskému nebo obchodnímu prospěchu, který uživatel získá z užití či v souvislosti s užitím předmětu ochrany; a k účelu, způsobu, rozsahu a okolnostem užití předmětu ochrany. S ohledem na výše uvedenou unijní judikaturu a závěry druhostupňového orgánu ohledně poskytování licence ze strany účastníka řízení provozovatelům ubytovacích zařízení je zřejmé, že hospodářský prospěch měli provozovatelé ubytovacích zařízení až v případě, kdy mohl předmět ochrany užit realně ubytovaný host. Povinnost zohledňovat obsazenost ubytovacího zařízení tak byla implicitně zakotvena v autorském zákoně i v posuzovaném období, neboť hledisko obsazenosti zásadním způsobem ovlivňuje šíři prospěchu, kterou provozovatel ubytovacích zařízení z užití díla získá, a stejně tak ovlivňuje rozsah užití předmětu ochrany*“.
34. Žalobce přitom v návaznosti na výše uvedené sdělil, že nezpochybňuje, že byl při stanovení sazeb autorských odměn hrazených na základě smluv s provozovateli ubytovacích zařízení, jako uživateli děl, v posuzovaném období povinen zohlednit požadavky, které na něj v tomto ohledu kladl autorský zákon. V tomto směru pak žalobce konstatoval, že mezi ním a žalovaným tak není sporu, že se na posuzované jednání, tedy na způsob stanovení sazeb autorských odměn nezohledňující obsazenost ubytovacích zařízení, v posuzovaném období, resp. v období, kdy žalovaný zahájil a vedl správní řízení, v jehož rámci bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí a rozhodnutí předsedy Úřadu, vztahoval autorský zákon. S tímto dílčím hodnocením soud souhlasí.
35. Žalovaný v této souvislosti vedl správní řízení od 26. 6. 2018 (od vydání oznámení o zahájení správního řízení) do 23. 11. 2020 (do vydání rozhodnutí předsedy Úřadu). Přitom § 102 odst. 1 autorského zákona, ve znění zákona č. 102/2017 Sb., ke dni zahájení správního řízení stanovil, že *ministerstvo [kultury] vykonává dohled nad výkonem kolektivní správy a dodržováním povinností kolektivních správců podle tohoto zákona*. Dále z § 102 odst. 3 autorského zákona, ve znění téže novely a účinného od 20. 4. 2017, výslovně vyplývá, že *dohledem ministerstva není dotčen dozor Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže podle zákona o ochraně hospodářské soutěže v rozsahu, v jakém se na jednání nevztahuje autorský zákon*.
36. Soud tak souhlasí s žalobcem, že dozorová pravomoc žalovaného, jak je omezena v § 102 odst. 3 autorského zákona, ve znění zákona č. 102/2017 Sb., se na činnost kolektivních správců, a tedy i žalobce, vztahuje výlučně „*v rozsahu, v jakém se na jednání nevztahuje autorský zákon*“. Rozhodné je tedy pouze to, zda posuzované jednání je, či naopak není, regulováno autorským zákonem.
37. S odkazem na body 33 a 34 tohoto rozsudku tak soud připomíná, že v posuzované věci principiálně nebylo mezi žalobcem a žalovaným sporu o tom, že na předmětné jednání žalobce se autorský zákon vztahuje a vztahoval. Žalobce pak užitím argumentu *a contrario* z díkce § 102 odst. 3 autorského zákona, ve znění zákona č. 102/2017 Sb., dovozuje, že v rozsahu, v jakém se na jednání vztahuje autorský zákon, vykonává nad činností kolektivních správců dohled ministerstvo, přičemž je ve vztahu k tomuto jednání výslovně vyloučena dozorová pravomoc žalovaného. S tímto závěrem soud souhlasí a dodává následující:
38. Jednání vytykané žalobci patří do problematiky kolektivní správy. Tu § 95 odst. 1 autorského zákona, ve znění zákona č. 102/2017 Sb., charakterizuje mj. tak, že se jí *rozumí plná správa majetkových práv autorských nebo práv souvisejících s právem autorským nositelů práv k jejich zveřejněným nebo ke zveřejnění nabídnutým dílům, uměleckým výkonům, zvukovým nebo zvukově obrazovým záznamům (dále jen*

"předmět ochrany"), která je vykonávána k jejich společnému prospěchu. Do novelizace provedené zákonem č. 102/2017 Sb. stanovil § 95 odst. 1 autorského zákona, že účelem kolektivní správy práv podle tohoto zákona (dále jen "kolektivní správa") je kolektivní uplatňování a kolektivní ochrana majetkových práv autorských a majetkových práv souvisejících s právem autorským a umožnění zpřístupňování předmětů těchto práv veřejnosti.

39. Autorský zákon po novelizaci provedené právě zákonem č. 102/2017 Sb. pojímá problematiku kolektivní správy výrazně komplexněji a podrobněji, než tomu bylo dříve. Ani tato změna však nepřinesla principiální změnu podstaty kolektivní správy a jejích hlavních atributů. K těm náleží i vztahy kolektivních správců k uživatelům předmětů ochrany, zejména tedy v nynějším kontextu licenční smlouvy, které uzavírají s uživateli předmětů, a v souvislosti s nimiž požadují příslušné odměny za užití předmětu ochrany. Tento stav platil i před novelizací provedenou zákonem č. 102/2017 Sb., přičemž taková kontraktace podléhala v rámci institutu kolektivní správy některým specifickým požadavkům. K tomu soud odkazuje na § 100 odst. 1 písm. h) autorského zákona zmíněný v bodě 32 tohoto rozsudku a § 100 odst. 6 písm. b) autorského zákona citovaný tamtéž. Novější právní úprava je „toliko“ propracovanější a detailnější, řeší však tytéž otázky. Nadto se i ze systematického hlediska vždy jednalo o jednotlivé aspekty zastřešujícího institutu kolektivní správy dle části první a hlavy čtvrté autorského zákona. Podle právní úpravy účinné od 20. 4. 2017 je přitom třeba dohledovou pravomoc ministerstva vztáhnout i na nejrůznější aspekty kolektivní správy, které jsou regulovány autorským zákonem.
40. V této souvislosti žalobce v žalobě citoval připomínku žalovaného, resp. předsedy Úřadu v rámci legislativního procesu vedoucího k přijetí zákona č. 102/2017 Sb., v přípisu z 20. 7. 2015, č. j. ÚOHS-L0187/2015/NV-18235/2015/440/LRy, resp. v jeho příloze (tyto písemnosti soud provedl k důkazu v rámci ústního jednání):

„V autorském zákonu je i nadále ponecháno ustanovení (§ 102 odst. 8 AZ), dle kterého není dozorem Ministerstva kultury dotčen dozor Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“). Kolektivní správci se při výkonu své činnosti musí řídit příslušnými ustanoveními AZ, tedy mj. mají povinnost uzavírat s uživateli předmětů ochrany smlouvy za objektivních a rovných podmínek (§ 98a AZ), přičemž sazby odměn stanovené sazebníkem musí být přiměřené a vycházet z objektivních a nediskriminačních kritérií. V rozsahu činnosti kolektivních správců, nad nimiž Ministerstvo kultury vykonává dohled dle § 102 AZ, považují ponechání dozorových pravomocí Úřadu v oblasti působnosti autorského zákona za nepatřičné, neboť by mohlo docházet k případům, kdy uvedené Ministerstvo a Úřad posoudí totožné jednání kolektivního správce odlišně (např. otázka přiměřenosti sazeb odměn či možné diskriminace některých uživatelů předmětů ochrany, apod.). Na základě výše uvedeného požadují změnu daného ustanovení tak, aby bylo zcela zřejmé, jaké konkrétní kompetence spadají každému z uvedených subjektů. Tzn., především v jakých konkrétních věcech vykonává dozor Ministerstvo kultury a v jakých Úřad. Upozorňuji, že Úřad je kompetentní pouze ve věcech, které spadají do oblasti hospodářské soutěže.“ (pozn.: zvýraznění původní)

41. Soud k tomu uvádí, že sám žalovaný paradoxně považoval i přiměřenost sazeb odměn (popř. možné diskriminace některých uživatelů předmětů ochrany) za problematiku, u níž bylo možné i za dřívější právní úpravy dovodit dohledovou pravomoc ministerstva (dle § 103 odst. 1 autorského zákon, ve znění účinném do 19. 4. 2017 *Ministerstvo vykonává dohled nad kolektivními správci práv oprávněnými k výkonu kolektivní správy podle tohoto zákona*, přičemž dle § 103 odst. 7 *dohledem ministerstva není dotčen dozor Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže podle zvláštního právního předpisu*; právě novelizace provedená zákonem č. 102/2017 Sb. měla přinést vyjasnění kompetencí ministerstva a žalovaného). Je zároveň zřejmé, že v posuzované věci šlo právě o otázku „*přiměřenosti sazeb odměn*“, přičemž dle dřívější právní úpravy byla tato otázka autorským zákonem regulována spíše rámcově, zatímco po novelizaci realizované zákonem č. 102/2017 Sb. jde již o problematiku upravenou detailněji, a to právě autorským zákonem. I z toho se tedy podává – podle právní úpravy účinné od 20. 4. 2017 – dohledová kompetence ministerstva, a nikoli tedy věcná příslušnost žalovaného.

42. Autorský zákon účinný ke dni vydání oznámení o zahájení správního řízení, jakož i ke dnům vydání prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí předsedy Úřadu, tak ve znění zákona č. 102/2017 Sb. výslovně stanovil, že žalovaný nemá dozorovou pravomoc nad jednáním, na které se vztahuje autorský zákon. Jak již soud uvedl výše, posuzované otázky kolektivní správy byly a jsou upraveny právě autorským zákonem.
43. Soud se také ztotožňuje s názorem žalobce, že ministerstvo mohlo vykonávat nad dodržováním povinností kolektivních správců při stanovení sazeb autorských odměn účtovaných provozovatelům ubytovacích zařízení dohled po celé období, kdy žalovaný zahájil a vedl správní řízení, v jehož rámci vydal prvostupňového rozhodnutí, resp. své rozhodnutí vydal předseda Úřadu (stranou přitom soud ponechává otázky lhůt pro zahájení řízení apod.). Ministerstvo totiž bylo oprávněno u žalobce vykonávat kontrolu, ukládat mu opatření k nápravě a v případě nesplnění povinnosti k nápravě uložit pokutu až do výše 500 000 Kč, což vyplývá z § 98e odst. 3 písm. d) ve spojení s § 102 odst. 2 písm. b), § 105ba odst. 1 písm. n) a § 105ba odst. 2 písm. c) autorského zákona, ve znění zákona č. 102/2017 Sb. Ostatně sama důvodová zpráva k návrhu zákona č. 102/2017 Sb. (k § 98e) v tomto ohledu uváděla, že
- „V odstavci 1 jsou uvedeny dva základní typy odměn vybíraných kolektivními správci, rozdělené podle toho, jakým způsobem jsou stanoveny. Jedná se o sazby odměn stanovené buď kogentně právním předpisem [autorským zákonem, resp. v příloze č. 1 k autorskému zákonu nebo prováděcí vyhláškou k autorskému zákonu [...]], nebo sazebníky kolektivních správců, kteří při jejich tvorbě musí respektovat kritéria uvedená v následujících odstavcích. Jejich nerespektování by bylo možno v rámci výkonu dohledových pravomocí ministerstva kvalifikovat jako porušení AZ ve smyslu § 102 odst. 2 písm. b). Pokud by nedošlo ve stanovené době k nápravě, bylo by možno takové porušení sankcionovat podle nově navržené skutkové podstaty správního deliktu v § 105ba odst. 1 písm. n) pokutou do výše 500 000 Kč, popř. i možným odnětím oprávněním podle § 96c odst. 1 písm. b).“*
44. K tomu soud doplňuje, že smluvně dohodnuté a vyžadované platby odměn po provozovatelích ubytovacích zařízení v posuzovaném případě nebyly ničím jiným než praktickým uplatněním žalobcových sazebníků (právě k sazebníkům se citovaná důvodová zpráva vyjadřovala). Soud nad rámec již uvedeného doplňuje, že zároveň nelze vyloučit, že obdobnými dohledovými pravomocemi ministerstvo disponovalo již v období, kdy mělo dojít k posuzovanému jednání. Lze totiž dovozovat, že ministerstvo mohlo na žalobci vymáhat splnění povinnosti vyplývající z autorského zákona, tedy včetně požadavku na přiměřenost sazeb autorských odměn. Nabízí se, že ministerstvo v té době mohlo za případné správní delikty související s nezohledňováním obsazenosti ubytovacích zařízení uložit žalobci jednorázovou pokutu ve výši 500 000 Kč, a to v případě nesplnění povinnosti i opakovaně [viz § 100 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 103 odst. 1, § 103 odst. 2 písm. b) a c) a § 103 odst. 7 autorského zákona ve znění zákona č. 216/2006 Sb. a § 100 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 103 odst. 1, § 103 odst. 2 písm. b) a d) a § 103 odst. 7 autorského zákona ve znění zákona č. 420/2011 Sb.].
45. Vzhledem k výše uvedenému tedy mělo ministerstvo v období, kdy žalovaný zahájil a vedl předmětné správní řízení, dostatečné nástroje k zamezení jednání, které by spočívalo v nezohledňování obsazenosti ubytovacích zařízení při stanovení sazeb autorských odměn, a rovněž k potrestání kolektivních správců. V případě uplatnění výluky z dozorové pravomoci žalovaného by nad posuzovaným jednáním orgány veřejné moci mohly vykonávat efektivní dohled.
46. Soud tak má za to, že na posuzované jednání se v období, kdy žalovaný zahájil a vedl dané správní řízení, vztahoval autorský zákon. Proto je třeba § 102 odst. 3 autorského zákona (ve znění zákona č. 102/2017 Sb., tedy ve znění rozhodném pro stanovení věcně příslušného správního orgánu) interpretovat tak, že žalovaný neměl nad posuzovaným jednáním dozorovou pravomoc. Ztratil ji, jak uvádí žalobce, z rozhodnutí zákonodárce ve prospěch ministerstva, a to i v oblasti kontroly přiměřenosti sazeb autorských odměn, resp. způsobu jejich stanovení ze strany kolektivních správců.

47. V souladu s názorem žalobce soud dodává, že § 98e odst. 3 písm. d) ve spojení s § 102 odst. 2 písm. b), § 105ba odst. 1 písm. n) a § 105ba odst. 2 písm. c) autorského zákona, ve znění zákona č. 102/2017 Sb., obsahuje *ex post* regulaci chování kolektivních správců při stanovení sazeb autorských odměn. Pokud by žalobce danou povinnost neplnil (např. nezohledňoval by obsazenost ubytovacích zařízení), mělo by ministerstvo eventuálně pravomoc mu nařídit toto jednání napravit a případně mu i uložit pokutu. Autorský zákon přitom žalobci fakticky propůjčuje monopolní postavení, a tedy související regulace dopadající i na způsob stanovení sazeb autorských odměn tuto skutečnost implicitně zohledňuje. Autorský zákon tudíž v tomto smyslu obsahuje zvláštní právní úpravu (*lex specialis*), do jejíž věcné působnosti spadá rovněž chování kolektivních správců při stanovení sazeb autorských odměn a jejich účtování a navazující dohledová pravomoc ministerstva.
48. Ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) ZOHS obsahuje regulaci chování dominantních soutěžitelů. Proto autorský zákon i ZOHS obsahují *ex post* regulaci chování podnikatelské činnosti. ZOHS zakotvuje zvláštní povinnost dominantních soutěžitelů nenarušovat hospodářskou soutěž. Autorský zákon pak upravuje chování kolektivních správců (kteří na trhu zauímají faktické monopolní postavení, což zákonodárce při přijímání sektorové regulace zohledňuje) při stanovení sazeb autorských odměn. V tomto ohledu je autorský zákon zvláštní právní úpravou k obecné úpravě, zde ZOHS (*lex generalis*). Nadto regulace dle autorského zákona – ve znění zákona č. 102/2017 Sb. – představuje úpravu pozdější (*lex posterior*).
49. Ustanovení autorského zákona v rozhodném znění, podle něhož měl žalobce v posuzovaném období při uzavírání smluv s provozovateli ubytovacích zařízení přihlížet k „*přímému či nepřímému hospodářskému nebo obchodnímu prospěchu, který uživatel získá z užití či v souvislosti s užitím předmětu ochrany, a to včetně četnosti využití ubytovacích prostor za účelem získání takového prospěchu, v nichž dochází k užití předmětu ochrany*“ [§ 100 odst. 6 písm. b) autorského zákona ve znění zákona č. 216/2006 Sb.] se vztahovalo (a to i dle žalovaného – srov. body 32 a 33 tohoto rozsudku) na praxi spočívající v nezohledňování obsazenosti ubytovacích zařízení při stanovení sazeb autorských odměn. Tedy na praxi, na kterou žalovaný aplikoval ZOHS.
50. V této souvislosti žalobce odkázal na odbornou literaturu, dle níž „[u]stanovení odst. 6 tak v tomto ohledu stanoví pouze konkrétní zákonná kritéria pro posouzení požadavku ‚rovnosti‘ a ‚přiměřenosti‘ odměny sjednávané kolektivním správcem za poskytnutí smluvního soublasu za užití spravovaných předmětů ochrany [...] V případě, že smluvní strany při sjednávání odměny za poskytnutí smluvního soublasu k užití předmětů ochrany náležitě nepřihlédnou k zákonem stanoveným kritériím, nemůže se jednat o ‚rovnou‘ a ‚přiměřenou‘ odměnu ve smyslu odst. 1 písm. b) komentovaného ustanovení a taková smlouva je neplatná pro rozpor se zákonem. Kolektivnímu správci v takovém případě nepřísluší nárok na ubrazení licenční odměny, nýbrž pouze nárok na bezdůvodné obohacení za neoprávněné užití předmětů ochrany (§ 451 ObčZ). Toto bezdůvodné obohacení vzniká zásadně pouze ve výši rovné a přiměřené odměny za užití předmětů ochrany. Nikoli tedy ve výši dvojnásobku této odměny (§ 40 odst. 4), neboť vzhledem k hospodářskému postavení kolektivního správce, které je zpravidla určující pro výši sjednané odměny, by se jednalo o zneužití subjektivního práva kolektivního správce a jeho výkon v rozporu s dobrými mraví (§ 3 odst. 1 ObčZ).“ (Telec, I., Tůma, P. § 100 [Vztahy kolektivního správce k zastupovaným nositelům práv a k uživatelům předmětů ochrany]. In: Telec, I., Tůma, P. Autorský zákon. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2007, s. 810, marg. č. 23.)
51. Jak poukazuje žalobce, z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že žalovaný po posouzení sporného způsobu stanovení sazeb autorských odměn uzavřel, že tento způsob „*nelze považovat za přiměřenou obchodní podmínku, tudíž nesplňuje podmínku proporcionality vzájemného smluvního plnění a protiplnění*“ (bod 130 prvostupňového rozhodnutí).
52. Lze tak mít za to, že je dána shodnost cílů obou právních úprav (autorského zákona jako zvláštního zákona a ZOHS jako zákona obecného). Zároveň žalobce příhodně odkazuje na přechodná ustanovení již rozebíraného zákona č. 102/2017 Sb., která stanovila, že „[z]veřejnil-li kolektivní správce přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona návrh výše odměn nebo návrh způsobu jejich určení

(návrh sazebníku), avšak pro období platné po nabytí jeho účinnosti, přesahující nárůst sazeb oproti poslednímu předchozímu sazebníku vyšší než trojnásobek inflace za období tří úplných kalendářních let předcházející období, pro nějž má platit nová výše sazby odměny, je povinen získat pro období po nabytí účinnosti tohoto zákona souhlas Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Při posouzení, zda souhlas vydá, Úřad přihlídně zejména ke kritériím uvedeným v § 98e odst. 3 a dále k tomu, zda nedochází ke zneužití dominantního postavení kolektivního správce v hospodářské soutěži anebo zda nebrotí jiná závažná újma při ochraně hospodářské soutěže podle zvláštního předpisu. Do doby, než získá tento souhlas, se lze ve sporu vyplývajícím z práva duševní vlastnictví účinně dovolávat jen sazeb platných v posledním předchozím sazebníku odměn, navýšených nejvýše o trojnásobek inflace dle věty první tohoto odstavce, ledaže kolektivní správce prokáže, že sazba v takovém sazebníku uvedená je zcela zjevně nepřiměřená k účelu, způsobu, rozsahu a okolnostem užití předmětu ochrany.“ Zároveň § 98f odst. 2 věta první autorského zákona, ve znění zákona č. 102/2017 Sb., uvádí, že „[h]odlá-li kolektivní správce zvýšit sazbu odměny oproti její předchozí výši o více než míru inflace v roce předcházejícím roku, pro nějž má platit nová výše sazby odměny, je kolektivní správce povinen k postupu podle odstavce 1 získat předchozí souhlas Ministerstva kultury“.

53. Jak k tomu uzavírá žalobce, s čímž se soud ztotožňuje, vývoj právní úpravy podporuje závěr, že jednání kolektivních správců, na které se před nabytím účinnosti novely autorského zákona provedené zákonem č. 102/2017 Sb. uplatnila dozorová pravomoc žalovaného (včetně způsobu stanovení sazeb autorských odměn), spadalo po nabytí účinnosti dané novely do dohledové pravomoci ministerstva.
54. Je třeba říci, že se shora rozebíranou žalobní argumentací žalovaný v podstatě polemizuje toliko určitým odkazem na „povahu věci“ (resp. dle vyjádření k žalobě „*smysl a význam*“ § 102 odst. 1 a 3 autorského zákona) a jeden doktrinální pramen. Žalovaný tak uvádí, že § 102 odst. 3 autorského zákona dopadá např. na samotné „sdužování se“ autorů v rámci kolektivní správy, či dohodu mezi kolektivními správci o zastupování při výběru autorských odměn. Podle žalovaného by tyto dohody mohly být ze soutěžního hlediska značně problematické, avšak s ohledem na § 102 autorského zákona jsou z působnosti ZOHS vyňaty a jsou pouze pod dozorem ministerstva. Dané ustanovení však dle žalovaného dozajista neznámá a ani nemůže znamenat, že by na kolektivní správce dozorová pravomoc žalovaného vůbec nedopadala (neboť autorský zákon se vztahuje prakticky na celé jednání kolektivních správců ve vztahu k uživatelům předmětů ochrany i vůči nositelům práv). Podle žalovaného jsou žalobce a další kolektivní správci soutěžiteli, navíc soutěžiteli ve státem garantovaném monopolním postavení. Bylo by tak dle žalovaného absurdní snažit se zamezit dozorové pravomoci žalovaného vůči těmto subjektům, a to zvláště za situace, kdy ministerstvo ze své pozice nemá pravomoc nad dodržováním spravedlivé hospodářské soutěže v oblasti autorského práva bdít a ani roli žalovaného jakkoli suplovat.
55. Pokud jde o zmiňovanou odbornou literaturu, odkázal žalovaný na komentář, dle kterého „[z] výše uvedeného ovšem nelze dovozovat, že by se předpisy na ochranu hospodářské soutěže na výkon kolektivní správy nevztahovaly vůbec. Kolektivní správci jsou soutěžiteli ve smyslu těchto předpisů a při své činnosti se účastní hospodářské soutěže. Z rozsahu těchto předpisů je vyloučena pouze samotná podstata výkonu kolektivní správy, tj. sdužování se v osobě kolektivního správce a princip kolektivního uplatňování spravovaných práv v hospodářské soutěži“ (Telec, I., Tůma, P. § 102 [Dohled orgánů státní správy]. In: Telec, I., Tůma, P. Autorský zákon. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 1152, marg. č. 6.). „Ve zbytku pak je výkon kolektivní správy předpisům na ochranu hospodářské soutěže podřízen. Jedná se zejména o ochranu proti zneužití dominantního postavení ve smyslu § 10 OHS, neboť kolektivní správci jsou zákonnými monopolisty na trhu kolektivní správy v oborech povinné a rozšířené kolektivní správy [srov. § 96a odst. 2 písm. c) a odst. 3 písm. d) AutZ], popř. faktickými monopolisty či dominanty na trhu smluvní kolektivní správy (vzhledem k možnému působení nezávislých správců práv či v rámci zvláštního režimu poskytování zvláštních licencí podle § 100), a tedy zásadně zaujímají dominantní postavení na relevantním trhu výkonu práv k předmětům ochrany. Zneužití dominantního postavení je možné jak ve vztahu k uživatelům předmětů ochrany, tak i vůči nositelům práv. Může se jednat zejména o delikty spočívající v přímém nebo nepřímém vynucování nepřiměřených podmínek ve smlouvách s jinými účastníky trhu, vázání souhlasu s uzavřením smlouvy na podmínku, že druhá smluvní strana odebere

i další plnění, které s požadovaným předmětem smlouvy věcně ani podle obchodních zvyklostí nesouvisí (tzv. „tying arrangements“), což přichází v úvahu zejména v případě bromadních či kolektivních smluv, dále delikt uplatňování rozdílných podmínek při shodném nebo srovnatelném plnění vůči jednotlivým účastníkům trhu, jimiž jsou tito účastníci v hospodářské soutěži znevýhodňováni, zastavení nebo omezení poskytování služeb (zejména bezdůvodným odmítnutím zastupovat nositele práva) či odbytu zboží (bezdůvodným odmítnutím uzavřít licenční smlouvu s uživateli) apod.“ (tamtéž, s. 1152–1153, marg. č. 7.)

56. Argumentace žalovaného přiblížená v bodech 54 a 55 tohoto rozsudku však nedává kvalifikovanou odpověď na otázku nastolené žalobcem, resp. přesvědčivě nevyvrací žalobcovy podrobné námitky.
57. Tak např. není zřejmé, proč citovaná komentářová literatura (alespoň dle její interpretace podané žalovaným) v nyní zvažovaném kontextu odděluje „vnitřní“ aspekt kolektivní správy („*sdruzování se v osobě kolektivního správce a princip kolektivního uplatňování spravovaných práv v hospodářské soutěži*“) a její aspekt „vnější“ (např. „*delikty spočívající v přímém nebo nepřímém vynucování nepřiměřených podmínek ve smlouvách s jinými účastníky*“), pakliže se v obou případech jedná o projev téhož institutu kolektivní správy upraveného přímo autorským zákonem. Navíc je třeba vzít v potaz, že oba tyto aspekty jsou spolu úzce propojeny. Pokud by např. kolektivní správce vůči uživatelům předmětů ochrany postupoval příliš benevolentně (kupř. by stanovil velmi nízké hodnoty odměn), mohla by osoba, jejíž práva tento kolektivní správce spravuje, požadovat po ministerstvu, aby aktivovalo své dohledové pravomoci. Ministerstvo by tak mohlo z hlediska výše odměn zasáhnout. Není zřejmé, proč by totéž nemohlo učinit jen proto, že požadované odměny nejsou příliš nízké, ale naopak nepřiměřeně vysoké. Jedná se o kvalitativně stejnou problematiku, pouze s jinou „polaritou“, přičemž i zde by mohl být dán soutěžní aspekt (např. bezdůvodné zvýhodňování některých konkrétních uživatelů předmětů ochrany nebo jejich okruhu).
58. Sám žalovaný přitom ve vyjádření k žalobě uvádí, že „*autorský zákon se vztahuje prakticky na celé jednání kolektivních správců ve vztahu k uživatelům předmětů ochrany i vůči nositelům práv*“. Potom však není jasné, proč se domnívá, že se neuplatní § 102 odst. 3 autorského zákona, dle kterého *dohledem ministerstva není dotčen dozor Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže podle zákona o ochraně hospodářské soutěže v rozsahu, v jakém se na jednání nevztahuje autorský zákon*. Žalovaný tak pouze s ohledem na to, že kolektivní správci jsou též soutěžiteli, uvedl, že „*citované ustanovení [§ 102 odst. 3] však dozajista neznamená a ani nemůže znamenat, že by na kolektivní správce dozorová pravomoc žalovaného vůbec nedopadala*“. Jak již bylo zmíněno, přesvědčivou odpověď na to, proč tomu tak „*dozajista*“ je, žalovaný nepodává, a nikterak se tedy nevypořádává s podrobnou argumentací žalobce, která se neopírá toliko o jazykové znění § 102 odst. 3 autorského zákona (byť tento výklad považuje soud za klíčový), nýbrž také o rozbor vývoje právní úpravy a vztah autorského zákona a ZOHS, přičemž dle názoru soudu tyto vývoje žalobce lze podpořit i odkazem na systematiku autorského zákona či vůli zákonodárce vyjádřenou v důvodové zprávě k zákonu č. 102/2017 Sb. (srov. body 39 a 43 tohoto rozsudku).
59. Shora uvedené samozřejmě neznamená, že by vůči kolektivním správcům byla za platné právní úpravy vždy vyloučena věcná příslušnost žalovaného. Muselo by se však jednat o otázky neupravené autorským zákonem. Jak však plyne z výše popsaného, žalovaný posuzoval právě problematiku, která autorským zákonem upravena je. V tomto smyslu je pak nepřipadná argumentace, že ministerstvo nemá ze své pozice „*pravomoc nad dodržováním spravedlivé hospodářské soutěže v oblasti autorského práva bdít a ani roli žalovaného jakkoli suplovat*“. Právě s ohledem na předmět regulace autorského zákona (který se, jak bylo rozebráno, ve zvažovaných otázkách s úpravou dle ZOHS vlastně věcně překrývá), znění § 102 odst. 3 tohoto zákona a sankční nástroje jsoucí ministerstvu k dispozici, se ministerstvo v dotčených aspektech stalo „*soutěžním úřadem*“ nahrazujícím ve vymezeném rozsahu činnost žalovaného.

60. Proto soud uzavírá, že prvostupňové rozhodnutí i rozhodnutí předsedy Úřadu trpí vadou absolutního nedostatku pravomoci žalovaného, která vyplývá z jeho věcné nepříslušnosti. Proto soud vyslovuje nicotnost těchto rozhodnutí.
61. S ohledem na konstatovanou nicotnost předmětných rozhodnutí považuje soud za nadbytečné se dále zabývat argumentací týkající se meritorních otázek, ať již jde o problematiku viny, sankce či procesního postupu správního orgánu.

VI. Závěr a náklady řízení

62. Jak vyplývá z již výše uvedeného, dospěl krajský soud k závěru, že napadené rozhodnutí předsedy Úřadu jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí žalovaného jsou nicotná. Proto podle věty první § 76 odst. 2 s. ř. s. tuto nicotnost výrokem I. a II. rozsudku vyslovil.
63. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přiznává mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.
64. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného plného úspěchu, a proto má dle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcovy advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o sedm úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, další porada s klientem přesahující jednu hodnu, žaloba a tři další písemná podání ve věci, účast na ústním jednání soudu) a sedm režijních paušálů, a to ve výši 1 × 9 300 Kč, 6 × 3 100 Kč a 3 × 300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), c), d) a g), § 13 odst. 4 advokátního tarifu; v případě jednoho úkonu soud na základě žalobcovy žádosti zvýšil mimosmluvní odměnu na trojnásobnou výši dle § 12 odst. 1 advokátního tarifu, neboť v případě žaloby šlo o podání mimořádně časově náročné a spojené se specifickou problematikou hospodářské soutěže, přičemž žalobce deklaroval, že příprava žaloby vyžadovala kooperaci právníků zabývajících se právě soutěžním právem, autorským právem a dalšími právními odvětvími, jakož bylo třeba se seznámit i s cizojazyčnými prameny v podobě odborné literatury, judikatury a dalších rozhodnutí příslušných orgánů], tedy celkem 30 000 Kč. Protože je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 6 300 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč.
65. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 39 300 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. června 2023

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu